

MÁRIA KARJÁN ÉGI A FÉNY

Szűz Mária várja, várja... Van a családotokban babát váró néni? Netán épp anyukád? Ma sajnos azt szokás mondani rá, hogy terhes. Pedig nem teherből kerekedik a pocakja, hanem a benne növekvő kis élettől, akit várva vár, azaz várandós, akit áldásként fogad, tehát áldott állapotban van.

Mi lett volna velünk, ha Mária is tehernek érezte volna, és nem fogadta volna méhébe a közénk igyekvő égi fényt, az Istenfiút? De elfogadta, a Kisjézus megszületett. Az örök élet titkát hozta ajándékba, s mi lógatjuk az orrunkat, ha nincs húsz meglepetés a karácsonyfa alatt.

Karácsonyunk az ajándékozás és a lakmározás ünnepe lett, az advent pedig eszeveszett vásárlással, rohangálással telik. Vakító reklámok csábítanak pénzköltésre, fényfüzerek ezrei kápráztatnak el. A csillagok már nem is látszanak, a gyertyaláng tűzveszélyes, a harangot elnyomja a karácsonyi vásár hangszórója.

Katt! Most játsszuk azt, hogy kikapcsoljuk a villogó fényeket, a századszor ismétlődő Jingle bells gépzenét, bezárnak az üzletek, a vásárosbódék. Vajon sivár és unalmas lesz nélkülük az ünnepünk?

Sorolj fel mai életünkből olyan dolgokat, amelyek nélkül nehezebb lenne a karácsonyi készülődés, és olyanokat, amelyekről jó lenne lemondanunk, mert rontják a meghitt, közös ünneplést.

Ó, ha Magyarországon, Bicske mezővárosban jöttél volna világra, akadnál jobb országra... Hadd meséljek nektek a régi magyar falu Karácsonyáról. Nem voltak villogó, zenélő díszek, nem volt vásári forgatag, sőt karácsonyfa és ajándékozás sem. Falvainkban karácsonyfát csak 70-80 évvel ezelőtt kezdtek állítani, az ajándékozási láz pedig még ennél is később ragadt ránk. Csak a gyermekek kaptak ajándékot, ők se mást, mint a tányérjuk alá rejtett diót, almát. Mégis boldog volt mindenki.

Csendesebb, átéltebb, mélyebb volt az ünnep, mint manapság. Persze, hogy takarítottak, persze, hogy sütöttek-főztek. De nem ez volt a fontos, hanem a lélek tisztasága, eledele. Az adventi hajnali mise, a roraté, az ima, a böjt, a bűnbánat, a szegényeknek adott alamizsna mindenki szívét Jézus-váró hajlékká nemesítette.

Az ünnepi szokásokat az egész közösség ismerte, és meg is tartotta. A cserépbe vetett

Luca-búza Karácsonyra szépen kizöldült, és Mária-kék szalaggal átkötve, gyertyával a közepén az ünnepi asztal és az oltár dísze lett.

Karácsonykor éjfélután Fiú-isten ember lett... A Karácsony az éjféλι misével kezdődött. A Megváltó születését hálaímaival, énekekkel köszöntötték. A harciasabb férfinep ostorpatogással, kolomppal, tölökkel is segítette és ünnepelte a fény győzelmét.

A Kisjézus aranyalma... Az éjféλι mise után együtt ült asztalhoz a család. Jézus születésének éjjelén bűvös erővel telt meg minden. Az adventi várakozás heteiben szőtt, hímzett karácsonyi abrosznak termés-varázsló ereje volt, ezt vették elő, ha kisbaba született a családban, és tavasszal, ősszel ebből vetették el a gabonát. A Luca-búza az új életet, a gyertyaláng Jézust jelképezte. Az asztalra tett kalászokkal adtak hálát a termésért, az asztal alatti szalma Jézus ágya volt, a szerszámokkal a következő év munkáira kérték Isten áldását. A családfő imát mondott, majd egy almát osztott szét, amely a világ és a család kerekességét jelképezte, és segített hazatérni a távolba szakadt családtagoknak. A dió egészséget, a méz szeretetet, a mák szaporaságot hozott, a fokhagyma elűzte a gonoszt. A karácsonyi kalács morzsája a tyúkokat védte meg a vésztl.

Pásztorok keljünk fel, hamar induljunk el... A regösök, betlehemesek, kántálók Karácsony reggelétől Vízkeresztig járták a falut. A lányok a Bölcsőcskét, a fiúk a betlehemi történetet és tréfás pásztorjátékokat adtak elő. A regösök kifordított bundában, láncos bottal, köcsögdudával, kolomppal dobbantak be a gazdákhöz. Ősi magyar fényköszöntő rigmusaikba karácsonyi és István-napi jókívánságok keveredtek. Összeregölték, énekekkel összevarázsolták a házasulandó legényeket, eladó lányokat.

Ott fénylik ő, az új nap, kit várva vártunk rég... Hát ez volt, és ez kellene legyen ma is a Karácsony. Titokzatos pillanat, amikor az éjszaka legsűrűbb sötétjében megcsillan a hajnal, a tél végtelejében megmoccan a tavasz, Mária karján pedig felragyog az égi fény és jószág. Az Ő törvényénél és győzelmének bizonyosságánál nincs nagyobb ajándék.

Zsigmond Emese

Októberi megfjtések: A csász a szőlő őre, a vincellér a szőlőmunkások felügyelője, a pincemester a borospince kezelője, a borász bort készít és forgalmaz, a borkóstoló a borok minőségét állapítja meg kóstolással. A szüret szó töve a szúr ige. A szőlőt szüretelik, törlik, darálják, préselik, erjesztik, ha a bor kiforrt, fejtik, szűrik, derítik, palackozzák. Közben nedű, must, törköly, karcos, bor, seprő lesz belőle. Érik a szőlő, Ősszel érik, babám, Ettem szőlőt, most érik, Kerek a szőlő levele. **Nyertesek:** Antal Eszter, Felsőboldogfalva; Szabó István, Elekes Dóra, Székelyszenterzsébet; a lövétei IV. B osztály.

